

Meta Kušar

Vrt

Poletje poletje

Motim se, ne motim se. V petek, soboto in nedeljo
je pomembno gledati skozi srce. V ponedeljek,
torek in sredo je še bolj pomembno. V četrtek je
najbolj pomembno. Boli, vendar pomaga. Še mnogo
bolj boli, ko gledaš svoje srce. Zalagam ga z jagodičjem.
Dam mu piti vodo. Ludvikov štedilnik kurim leto in dan.
Ko se zlomiš, kurim. Ko te zlomijo, kurim. Ko ti iztrgajo
skrivnost, kurim. Ko se bogovi namrščijo in začno na vrtu
izvajati manevre, kurim. Greš na morje, manevri. V gozdu
vojna. Kamor stopiš, pokažeš najboljši položaj za
izvršitev vojne naloge. Naga meče mreže, koraka
po reki in z roko lovi ribe. Okretnost, lepota, trik,
spletka, moč proti Afroditi nič ne pomagajo.
Z resnično dobroto, gnano od notranje nuje, gre.
Kaj žene poletje? Našla sem mrtvega
ribiča. Boginja ga ni znala oživiti. Mirno gledam mrtveca.
Profesor Jung misli, da mi ni treba bežati. Oštejem mrliča,
močno ga oštejem in premakne glavo. Prikimava.
Potegnem ga h kovačniku, ga spet oštejem in odpre oči.
S srebrno žličko mu zjutraj dajem verze, opoldne ga mažem
z rožnim oljem, zvečer pije vino. Ves dan ga gledam v oči.
Tako zdravim ribiča. Lovca oživljam ponoči. Mrtvega
jagra je treba hladiti. Umrl je v navzkrižnem boju.
Bočni ogenj ga je globoko ranil. Ne sme se
dotikati vina. Pesniku spiram žerjavico krivde.
Z modro vato mu brišem čelo, ko zaspi. Največkrat opolnoči.
Mrtvi sodnik je najtežji mrtvec. Ko mu boginja voljo skrije, umre.

Oživim ga s pahljačo, ker noče odpreti ne ust in ne oči.
Njegov rod je Hamurabijev, zato mu rusalka kaže katastrofe.
Samo s suho, pustovolje ne moreš dihati.
Tudi če si nag, ne moreš dihati. Ribič, pesnik, lovec in sodnik
natančno vedo, da se nobenega znamenja ne da potisniti v mrak.
Z učenikom sediva pri štedilniku.
Vsak dan me poljubi. Ve, zakaj mrtvi občudujejo mojo težo in moja krila.
Oživljaj jih! Pazi nanje! mi govori, kadar omagam. Ne boj se!
Ne razmišljaj! Nikoli ne izveš, za kakšen *klic* jih oživiš.

Julij

Kaj je tигра pregnalo na dež? Boš nadrl kruto
rumeno rožo, ker mu je zmočila tipalke?
Negotov otresa tačke. Kapljá mu od dolgih brk.
Hudičeve oči so v sorodu z rumeno rudbekijo.
Tigra ne briga roža. Rože ne briga tiger.
Oblakov ne briga vrt. Lipovega gozda ne briga osa.
Koga briga petelin? Počasi božam vrt, ko poslušam rjojenje.
Moj oče je lev. Sončnega petelina ne dam za noben denar.
Če bo treba, bom Mavrom napovedala vojno.
Nobena ideja, niti pesniška, ničesar ne opraviči.
Preštela sem prstane iz davnine. Vsi ukradeni.
Pod jablano je tragedija. Jahve in Troedini in tretji,
raje ga ne imenujem, začno naenkrat mleti julij.
Z gajžlo divjajo čez svetlobo, čez obraz in razparajo
nedolžne oči. Jezus, me boš rešil? V labirintu mi ne
dovóliš smetane lizati. Prekucneš mize in stojnice.
Dovolj vas imam! Razdreš razbojniško jamo.
Rože seješ in sadiš. Krompir imam. Vrt žari.
Pesnik praporščak ni zame. Vodo hočem! Vodo!
Boš videl, ko boš knjigo odprl. Boš videl, ko boš bral.
Boš videl, kako se s čuti borim. Zlomi pečat!
V dlani stiskam zdravilo. Zlo se skriva v drag brokat.
Nisem se strahu nalezla. Upam si veličanstvo dotakniti.

Kitajski zid

Htonske matere stojijo v vrsti
od morja do gozda, od ledene dobe
do tretjega tisočletja, koder se je
udomačila vsakršna partija.
Kdo jo razume? Nikoli ne veš,
kdaj te vzame v čudno zaščito.
Še manj veš, kako ne služiti njenemu
onstranstvu. Hitler je mislil kot
Slovani in Stalin kakor Germani.
Gruzijec je beležil podrobnosti.
Koliko čevljev so naredili in koliko
zlata vlili. Vsako smrt je podpisal.
Adolf je bil sanjač. Z Votanom je moril
enako hitro, kot je jekleni zabijal žeblje.
Poravnane, popisane, preštete.
Se nam zdi, da se Evropa dotika kitajskih
trezorjev, ruskih se pa ni? Kdo se dotika ran?
Izgubljene krvi, ki drobi spomin?
Partija pesnike žive zazida.
Tibet jih zdravi, še ne zadušen.

Tekma

Pesnik naredi zlo hitreje kakor rabelj.
Pesnica še prej, ker verjame, da je angel.
Vsaj enkrat oblizni nebesa! Vsaj enkrat!
Če jih ne, si ne boš zapomnil stezic duha.
Prikazni me ustrahujejo do beline, a se ne vdam.
Kako se po nebeški pari vrniti k verzom?
Nadomestki ženejo omamno tekmo z rajem.
Dolgo tekmo, ki uničuje neznatno snov.
Srčni boj postaja vse strašnejši.
Ojdip ni stópal v kamnito mesto,
ker je uganka plastični žeton.
Kdo živi od rešenih ugank?
Ta važič je spridil skrivnost usode.
Ranjena svetost je najstrašnejša noč.
Bolj strašna od slepote.

Delavnica

Besede z zapuščenih njiv vstopijo nepričakovano.
Žrebički z noro hitrostjo drsijo iz votline.
Komaj jih dohitevam in zdrgnem s senom.
Konjska para utruja pljuča. Besed ne drgnem s slamo!
Slepí me živalska bleščeča koža. Verzi mi do krvi
dlani pojedó. Ljubkovanje pesmi je strašno!
V ljubezenski strasti je veliko predvidljivega,
pa če je še tako enkratna. Mišice si zapomnijo gibe.
Telesna božanskost povzroči nenavadne zamude.
Odriva poetične slike. Omamljena od žeje ne koplje
vodnjakov. Pri oleandrih, pod rožnim drevesom,
se veper upira medvedu! A veš, kako urna moram biti,
da po kožuhi in rumenih čekanih splezam do kšatrije?
In naprej do brahmana? Kako šele, ko zagrabim nevarnost.
Moč je ne preganja, ker se ne vznemiri kakor šibkost.
Šibkost ne zna počakati. Z jokom razmaže tinto.
Končno zagledam hišo. Koliko hodá še, da vstopim?
Ko pridem domov, te zares močno objamem.